

El repte d'en Manel

El soroll de l'alarma es menjava el silenci de l'habitació, però per poc temps, ja que uns segons després va ser silenciada pel gest ràpid de la mà d'en Manel. Aquest, contrari a la seva velocitat per apagar el despertador, va estar una estona lluitant per poder aixecar-se del seu dur i vell llit. Les seves articulacions ja no eren les que van ser un dia. El mirall del lavabo reflectia una realitat crua, no es reconeixia després de tant temps: cabells blancs, una cara arrugada com un sac, orelles i nas més grans... Aquesta llista era interminable per l'home, que no podia creure com havia passat el temps tan ràpid.

Els seus ulls observaven una realitat, però la seva ment en veia un altra més dolça pel vell Manel. En el seu cap es va projectar una pel·lícula de la seva joventut. En aquells bons anys era un aficionat a l'entrenament de hipertrofia que li va permetre adquirir un cos ben musculat i definit. Al seu poble li deien el petit Hèrcules. Ja des de petit entrenava sense descans en el garatge dels seus avis amb peses improvisades d'eines velles. Fins i tot volia provar de competir en un espectacle de culturisme, però les situacions que li va presentar la vida van fer que la llum del petit Hèrcules s'apagués mica en mica. La cinta de dolços records que li estava reproduint el seu cervell es va parar instantàniament en recordar que havia d'anar a comprar el pa i ja s'havia fet tard.

Va agafar el seu bastó, el seu abric marró, la seva boina i la poca energia que conservava per anar el més ràpid que l'era possible, abans de que li tanquessin el forn de pa. De camí al seu destí es va trobar a la seva filla Marta que li va oferir anar ella a comprar el pa per estalviar-li la tasca, ja que, segons ella, el seu pare ja era gran per sortir tant com ho feia i que un cop de mà l'ajudaria. Les declaracions de la seva filla no li van agradar al nostre amic Manel, que en comptes d'acceptar una derrota, va enfrontar-se amb el seu objectiu, rebutjant l'ajuda. A l'arribar al forn, l'olor de pa li va fer recordar els bons menjars que es feia per poder guanyar múscul i estar ben fort. Va tenir la impressió de que també les noies del forn el parlaven i tractaven de manera diferent, com si fos una persona feble o un nen, cosa que va empipar més al Manel.

“Opta al Premi Grans x Moments 2025”

A l'arribar a casa, en comptes de queixar-se de la seva vida d'home gran, va anar a revisar les fotos familiars. En aquestes fotos va poder presenciar l'extraordinari físic que va tenir en un moment meravellós de la seva vida. En veure tot el que li va treure el pas del temps, va decidir tornar a l'entrenament i demostraria a tothom que ell per ser una persona gran, no podia fer menys que qualsevol jove.

Al cap d'una setmana aquella decisió es va tornar realitat quan el Manel va pagar la quota del gimnàs local. Aquesta decisió no va passar desapercebuda per la seva família, que, com ja esperava, no estaven d'acord ni el recolzaven. Que si ja era molt gran per fer ximpleries de joves, que podria buscar altres distraccions conforme la seva edat, que les seves articulacions es farien malbé... Masses paraules i cap ni una li va poder fer canviar d'idea.

Al seu primer dia va veure que el seu cos ja no era el que va ser. Va provar de fer el seu exercici preferit: el press-banca. En aquest exercici tirava, en els seus bons temps, l'impactant pes de cent cinquanta quilos a sis repeticions. El món li va caure a sobre en veure que tremolava només amb els vint quilos de la barra. Els monitors veien en ell un avi que no tenia res de coneixement sobre aquesta disciplina, però dins de l'arrugada i deteriorada carcassa que estava cobrint al Manel, hi era present un home totalment coneixedor de l'entrenament.

Cada dia que passava era un repte pel Manel, però en sentit positiu. En cada nova sessió de gimnàs buscava tirar més pes o fer més repeticions. El mirall amb el pas del temps li va ser més amable, mostrant-li una bona imatge de si mateix. Aquella molesta panxa havia desaparegut i ara era una dura tauleta. Baixar les escales ja no era cap dificultat i anar a comprar el pa s'havia convertir en un agradable i breu passeig.

Els joves li demanaven consells de vida i, fins i tot, li van fer una entrevista en la ràdio comarcal. Tot això va fer que la gent del seu voltant el consideressin una persona capaç i no com un destorb. A part del gimnàs, va començar a córrer i a fer senderisme a la muntanya.

El bastó ja no era present a la seva nova vida. Aixecar-se del llit ja no li pesava, tot el contrari, s'obria un dia d'oportunitats per a ell, que considerava que una vida sense fer esport era com un dinar sense pa.